

Kovács Kati több mint negyven éve van a pályán, és még most is ugyanúgy szereti, mint a legelején. Ehhez az örök szerelemhez csak az hasonlít, ahogy Heves megyéhez és Egerhez kötődik.

Kovács Katinak 1964-ben azt mondta a Ki mit Tud? zsűrije, nem üvöltözni kell, hanem énekelni. Azonnal eltanácsolták a további szerepléstől. Akkoriban Egerben, orvos írnokként dolgozott és sokan biztatták a rendelőben, miközben Csányi Barna lelkesen készítette a következő versenyre, a helyi zeneiskolában. Meg is nyerte, ahogy utána még nagyon sok mást, és azóta is énekel.

„Én mindig énekelek” – mondja Kovács Kati. „Nem csak a színpadon, hanem otthon és az autóban is. Ha kicsi csend van körülöttem, már dúdolgatok. Ez egyébként nem csak unaloműzés. Fontos, hogy az ember fejében legyen minden szám és dalszöveg. Minden fellépés előtt izgulok, még ennyi év után is. A mi korosztályunk másként viszonyul a közönséghez, mint a mostani előadók. Ma is ahol csak lehet, élőben énekelek, figyelem az arcokat, nézem a szemeket. Nekem egy koncert pont akkora élmény ma is, mint a pályám elején, pedig az nem most volt.”

Kovács Kati büszke a mai formájára, de az életkorát inkább nem árulja el. Azt mondja, egy előadóművész legyen kortalan a közönség szemében. „Olyan ez, mint a bűvész trükkje, ha leleplezik, szertefoszlik az illúzió” – mosolyog. „Még a saját korosztályom sem tudja, mennyi

idős vagyok. Amikor koncert után beszélgetek a közönséggel és mondom: tippeljék meg a koromat, 48-tól, 55-ig sok minden elhangzik. Ez nagyon jólesik. Persze, aki tudja, hogy 1965-ben nyertem meg a Ki mit tud?-ot, az úgy is gyorsan ki tudja számolni, hogy az ötvenen azért már jócskán túl vagyok. Különben nincs bajom az öregedéssel, mert nem nagyon érzem, bár vannak jelek... Például mostanában művésznőzni kezdtek, és ha valakit letegeznek, nem tegez vissza. Vagy ha a tévében zenei műsor vagy tehetségkutató megy, abban biztosan elhangzik egy-két dalom. Ennek egyrészt örülök, másrészt viszont úgy érzem, mintha elvennének tőlem valamit, ami hozzám tartozik...

Kovács Kati dalait valóban sokan feldolgozták és elénekelték. Ennek ellenére, ha újra kezdhethné, kicsit másképp alakítaná a pályáját. „Soha nem tanultam énekelni, mégis óriási a hangterjedelmem, ezért úgy gondolom, operaénekesnőnek is jó lettem volna. Kamasz koromban Maria Callas volt a kedvenc énekesnőm. Persze tiniként cikinek éreztem ezt, és ezért kezdtem könnyűzenét énekelni. Ha újra kezdeném, ezt talán másként csinálnám, de semmi mást. A szakmai életemben sikerült tökéletesen kiteljesednem. Más kérdés, hogy a magánéletemmel fizettem érte: a folyamatos távollétekre ráment két házasságom és gyereket sem szülhettem, nagy fájdalom mindkettő, de már nem vitatkozom a sorsommal, örülök inkább annak, aminek lehet.”

Az énekesnő számára mindig különös pillanat, ha Heves megyében léphet fel. Legutóbb a Magyar Dal Napján énekelt Egerben a Dobó téren és azt mondja, hiába volt a több századik fellépése, borsózott a háta a boldogságtól.

„Heves, Eger, nekem az otthon, a minden. Teljesen sosem szakadtam el sem a megyétől, sem a várostól. Igaz, a születésem pillanatában mégsem voltam egri. Háborús gyerek vagyok, a szüleim egy teherautón menekültek Egerből és éppen Verpeléten fogadtak be bennünket, Király Annuskáék, aki a keresztanyám lett és hálából lett Anna a második nevem. A család fele, a bátyám és az öcsém Egerben élnek és az édesanyám is visszaköltözött. A másik fele Pesten él, nagyon összetartók vagyunk, úgyhogy rengeteget járok Egerbe. Amikor a kerecsendi kiserdőből kiérek és meglátom a várost, hevesebben ver a szívem és még jobban rálépek a gázra. Hazafele is így van ez, csak akkor a sírás miatt, máig nagyon rossz itt hagyni a várost.”

Kovács Kati erős kötődésének köszönhetően sok dal született Egerről. Szenes Ivánnal hosszú beszélgetéseket folytattak, hogy kellő inspirációk érjék és olyan kifejezőek legyenek a szövegek, amilyenre szerette volna. Az Újra itthon, az Isten hozzád kedves városom, az A régi ház körül, vagy az Úgy szeretném meghálálni című dalok szövegét, mind Eger ihlette.

„Máig imádok sétálni Egerben és mindig örülök, ha valami szebb, mint amikor utoljára láttam. Gyönyörű emlékeim vannak az Érsekkertről, például amikor egyszer egy tavasszal papírsárkányt eregettünk és a bátyám mondta, hogy nehogy elengedjem, úgyhogy kapaszkodtam bele cefetül, mire jött egy nagyobb szél és sárkányostul felkapott. Pár éves voltam és nagyon pici lány. Arra is emlékszem, ahogy a tenispályák kerítésébe kapaszkodva néztem hogyan játszanak a doktorok, labdaszedő is lettem, talán ezért is, de évtizedek óta a legkedvesebb sportom a tenisz, imádok játszani. Szóval nagyon sokat köszönhetek Heves megyének. Például a zongoristámat, akivel a Ki Mit Tud óta dolgozom, feleségét is, hiszen gyöngyösi lányt vett el, úgyhogy Gyöngyösön is otthon vagyunk, meg egész Hevesben, ha a közelébe érek, ha meglátom a megyetáblát, máris jobban érzem magam.”

Névjegy

Kovács Kati Verpeléten született.

Akkor ismerte meg az ország, amikor 1965-ben megnyerte Ki mit tud?-ot, egy évvel később pedig a Táncdalfesztivált.

Száznál is több kislemeze és több mint harminc nagylemeze jelent meg, ebből kettő külföldön.

1968-ban az Év színésznője díjat kapta meg a Pécsi Filmfesztiválon

1975-ben Angliában a The Star Of The Year (Az év sztárja) díjat kapta a Music Week popzenei magazintól.

1986-ban Liszt Ferenc-díjat, 1994-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend kiskeresztjét, 2006-ban Artisjus Életmű Díjat kapott. Budapest díszpolgára lett 2011-ben. A Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztje polgári tagozatát kapta meg 2011-ben. Ötször lett az év

énekesnője.

Hobbija a tenisz és az utazás, szeret vezetni és imádja a dokumentumfilmeket.

(Fotó: zeneszöveg.hu)